

Warszawa, 5 kwietnia 2024 r.

**PREZES
URZĘDU KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ**

P4 sp. z o. o. ul. Wynalazek 1 02-677 Warszawa

[Redacted content]

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

Pismo wydane w formie dokumentu elektronicznego i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym

Postanowienie Nr DT.WOT.6171.340.2023.52

Na podstawie art. 106 § 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, w związku z art. 124 ust. 1b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 344, z późn. zm.), zwanej dalej „u.g.n.”, w związku z art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 733, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą z dnia 7 maja 2010 r.” oraz art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 34), zwanej dalej „Pł”,

uzgadniam,

w zakresie urządzeń łączności publicznej, projekt decyzji administracyjnej Starosty Wadowickiego znak: NGK.6821.49.2022, w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z części nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, zabudowanej budynkiem mieszkalnym wielorodzinnym o adresie: osiedle Pod Skarpą nr 25 Wadowice, obejmującej działkę 3000/34 o pow. 0,4047 ha, położonej obr. Wadowice jednostka ewidencyjna Wadowice- miasto, dla której Sąd Rejonowy w Wadowicach V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą, stanowiącej współwłasność osób fizycznych, będących właścicielami lokali mieszkalnych znajdujących się w budynku mieszkalnym wielorodzinnym oraz Spółdzielni Mieszkaniowej w Wadowicach w udziale 235403/399582 części, zwanej dalej „Nieruchomością”, poprzez zezwolenie P4 sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie przy ul. Wynałazek 1, będącej przedsiębiorcą telekomunikacyjnym o statusie operatora, na umieszczenie na części dachu budynku mieszkalnego adres: osiedle Pod Skarpą 25 w Wadowicach, urządzeń łączności publicznej tj.:

- a) 3 antenowych konstrukcji wsporczych oznaczonych jako AKW1 i AKW2 i AKW3,
- b) 6 anten sektorowych,
- c) 3 anten radioliniowych,
- d) urządzeń sterujących i nadawczo-odbiorczych,
- e) wsporników i elementów montażowych
- f) instalacji zasilającej urządzenia stacji tworzących stacje bazową telefonii komórkowej PLAY,

zgodnie z rysunkiem pn. „Konfiguracja anten i urządzeń” oraz załącznikiem mapowym pn. „Plan sytuacyjny”, stanowiącymi załączniki nr 1 i 2 do projektu decyzji.

Uzasadnienie

Starosta Wadowicki (zwany dalej „Starostą” lub „Organem”) przy piśmie z dnia 31 sierpnia 2023 r. (data wpływu: 7 września 2023 r.) przedłożył na podstawie art. 124 ust. 1b u.g.n. do uzgodnienia Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (zwanego dalej „Prezesem UKE”) projekt decyzji znak: NGK.6821.49.2022, zwanej dalej „Projektem decyzji”, w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z części Nieruchomości, poprzez zezwolenie P4 Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie (zwanej dalej „P4”, „Wnioskodawcą” lub „Inwestorem”) na umieszczenie na części dachu budynku mieszkalnego o adresie osiedle Pod Skarpą nr 25 Wadowice, zwanego dalej „Budynkiem”, urządzeń łączności publicznej.

Z sentencji Projektu decyzji wynika, że Organ, na podstawie art. 33 ust. 1 i 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., art. 124 ust. 1, 1b, 2, 3, 4, 6 i 7 u.g.n. w związku z art. 6 pkt 1 u.g.n., art. 2 pkt 5 i 13 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 977, z późn. zm., dalej: „u.p.z.p.”), art. 104, art. 106 i art. 107 § 1 k.p.a, po rozpatrzeniu wniosku Inwestora z dnia 6 września 2022 r. o wydanie decyzji w przedmiocie ograniczenia korzystania z Nieruchomości, zwanego dalej „Wnioskiem z dnia 6 września 2022 r.”, zamierza orzec o:

- 1) ograniczeniu sposobu korzystania z części Nieruchomości zabudowanej Budynkiem, poprzez zezwolenie Wnioskodawcy, będącemu przedsiębiorcą telekomunikacyjnym o statusie operatora, na umieszczenie na części dachu Budynku urządzeń łączności publicznej, tj.:
  - a) 3 antenowych konstrukcji wsporczych oznaczonych jako AKW1 i AKW2 i AKW3,
  - b) 6 anten sektorowych,
  - c) 3 anten radioliniowych,
  - d) urządzeń sterujących i nadawczo-odbiorczych,
  - e) wsporników i elementów montażowych
  - f) instalacji zasilającej urządzenia stacji tworzących stacje bazową telefonii komórkowej PLAY.
- 2) tym, że powierzchnia zajętości części Nieruchomości przez urządzenia tworzące stację bazową telefonii komórkowej PLAY wyniesie łącznie 47,80 m² w tym:
  - a) powierzchnia antenowej konstrukcji wsporczej (AKW 1, AKW 2, AKW 3)- 16,30 m²,
  - b) powierzchnia urządzeń sterujących i nadawczo –odbiorczych - 3,0 m²
  - c) powierzchnia drogi kablowej – 9,40 m²,
  - d) pas dostępowy o szerokości 0,5 m – 19,10 m²,
  - e) powierzchnia dachu budynku do przeprowadzenia prac oraz utrzymania stacji bazowej przez okres jej użytkowania;
  - f) kabel zasilający do urządzeń sterujących do głównej rozdzielni elektrycznej budynku.
- 3) tym, że na kopii mapy zasadniczej z daty 27 czerwca 2022 r., w skali 1:500 - plan sytuacyjny wkreślono kolorem zielonym orientacyjną powierzchnią zajęcia części dachu Budynku, natomiast rysunek pn. „Konfiguracja anten i urządzeń” z daty 27 czerwca 2022 r.zawiera rzut dachu w skali 1:400 ze szczegółowym opisem urządzeń tworzących stację bazową telefonii komórkowej. Oba wyżej opisane dokumenty stanowią załącznik nr 1 i nr 2 do Projektu decyzji.

Pismem z dnia 14 grudnia 2023 r. znak: DT.WOT.6171.340.2023.3, Prezes UKE poinformował strony niniejszego postępowania uzgodnieniowego o przysługującym im, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., prawie do zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a także do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, w terminie 7 dni od otrzymania pisma.

W dniu 24 stycznia 2024 r. do UKE wpłynęło stanowisko Spółdzielni Mieszkaniowej w Wadowicach (zwanej dalej także: „Spółdzielnią”) wyrażone w piśmie z dnia 18 stycznia 2024 r. znak: L.dz. 206/2024, zwane dalej „Stanowiskiem z dnia 18 stycznia 2024 r.”, w którym Spółdzielnia poinformowała, że w dniu 18 lipca 2022 r. nie wyraziła zgody na zainstalowanie na dachu Budynku planowanych przez P4 urządzeń łączności publicznej.

W Stanowisku z dnia 18 stycznia 2024 r. Spółdzielnia wskazała, że jej zdaniem umieszczenie urządzeń stacji bazowej P4 uniemożliwi racjonalne korzystanie z Nieruchomości, w szczególności narazi mieszkańców osiedla Pod Skarpą na oddziaływanie pól

elektromagnetycznych i elektroenergetycznych. W opinii Spółdzielni realizacja przedmiotowej inwestycji P4 na dachu Budynku spowoduje uszkodzenie powierzchni dachu, przecieki do mieszkań i uniemożliwi bądź w znacznym stopniu utrudni bieżącą konserwację, a w czasie zmiennych warunków pogodowych będzie przenosić drgania masztów antenowych na konstrukcję Budynku i powodować hałas. Spółdzielnia Mieszkaniowa w Wadowicach podkreśliła ponadto, że w jej opinii zamontowanie urządzeń stacji bazowej na Budynku spowoduje znaczny spadek cen mieszkań zarówno w Budynku jak i w budynkach sąsiednich.

Wobec powyższego Spółdzielnia w Stanowisku z dnia 18 stycznia 2024 r. podtrzymała swój sprzeciw wobec planowanej inwestycji P4, gdyż jest to w jej opinii wbrew szeroko pojętym interesom mieszkańców.

Prezes UKE, pismem z dnia 7 lutego 2024 r. znak: DT.WOT.6171.340.2023.10, wystąpił do Sądu Rejonowego w Wadowicach I Wydział Cywilny, zwanego dalej „Sądem”, z prośbą o udzielenie informacji czy po zmarłej współwłaścicielce Nieruchomości Marii Stanisławie Pietrzak, zostało wszczęte lub zakończone postępowanie spadkowe oraz o przekazanie informacji czy w ww. sądzie zostało zarejestrowane oświadczenie spadkowe, otwarcie i ogłoszenie testamentu, akt poświadczenia dziedziczenia lub nastąpił dział spadku po ww. osobie. Sąd udzielił odpowiedzi na powyższe zapytanie przy piśmie z dnia 15 lutego 2024 r. (data wpływu: 19 lutego 2024 r.).

W związku z powyższym, Prezes UKE zważył, co następuje:

Stosownie do art. 206 ust. 1 Pt postępowanie przed Prezesem UKE toczy się na podstawie przepisów k.p.a. ze zmianami wynikającymi z Pt oraz ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Zgodnie z przepisem art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.: *„Właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, jest obowiązany umożliwić operatorom, podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 Pt oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., umieszczenie na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości, w szczególności instalowanie urządzeń telekomunikacyjnych, przeprowadzanie linii kablowych pod nieruchomością, na niej lub nad nią, umieszczanie tabliczek informacyjnych o urządzeniach, a także ich eksploatację i konserwację, jeżeli nie uniemożliwia to racjonalnego korzystania z nieruchomości, w szczególności nie prowadzi do istotnego zmniejszenia wartości nieruchomości”*.

Z brzmienia przepisu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika, że dotyczy on umieszczania obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej na nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości.

Stosownie do art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., warunki korzystania z nieruchomości ustala się w umowie, która jest zawierana na piśmie, w terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora z wnioskiem o jej zawarcie. Stronami umowy są z jednej strony operator, z drugiej strony właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. W umowie ustalane są warunki korzystania przez operatora z nieruchomości, w celu zakładania i konserwacji urządzeń lub linii telekomunikacyjnych, jak również zasady odpłatności za korzystanie z tej nieruchomości. W myśl zaś art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., jeżeli w terminie,

o którym mowa w ust. 3 (tj. terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora z wnioskiem o zawarcie umowy) nie zostanie zawarta umowa, stosuje się odpowiednio przepisy art. 124 i art. 124a u.g.n.

Przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. stanowi, iż starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, może ograniczyć, w drodze decyzji, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie wyraża na to zgody. Ograniczenie to następuje zgodnie z planem miejscowym, a w przypadku braku planu, zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Zaznaczyć należy, że o ile przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. obejmuje zakresem ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości poprzez udzielenia zezwolenia, możliwość umieszczania urządzeń łączności publicznej, to odpowiednie zastosowanie tego przepisu nie może być dokonywane z pominięciem przepisu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., dotyczącego dostępu do nieruchomości w celu umieszczenia na niej obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej oraz dostępu do nieruchomości na potrzeby eksploatacji i konserwacji umieszczonej na niej infrastruktury telekomunikacyjnej. Odpowiednie zastosowanie art. 124 u.g.n. to bowiem zastosowanie przewidzianej w nim procedury ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, a nie wskazanego w nim (okrojonego w stosunku do uregulowania z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.) sposobu ograniczenia z korzystania z nieruchomości (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku dnia 24 listopada 2017 r., sygn. akt I OSK 966/17, Legalis).

W świetle zaś art. 124 ust. 1b u.g.n. *„W zakresie urządzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana”*. Jak wynika zatem z brzmienia przedstawionego powyżej przepisu art. 124 ust. 1b u.g.n., w zakresie urządzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia (o którym mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n.) wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem UKE. Przepis ten stanowi także, że decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana. Wyjaśnić przy tym należy, że w myśl art. 4 pkt 18 u.g.n., przez łączność publiczną należy rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów Pt.

Przepis art. 124 ust. 1b u.g.n. wskazuje formę tzw. współdziałania, która przy wydawaniu decyzji w sprawie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzanie na nieruchomości urządzeń łączności publicznej przybiera postać uzgodnienia. Natomiast zasady i tryb współdziałania organów administracji publicznej przy wydawaniu decyzji administracyjnej reguluje przepis art. 106 k.p.a.

W myśl art. 106 § 1 k.p.a., jeżeli przepis prawa uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska przez inny organ (wyrażenia opinii lub zgody, albo wyrażenia stanowiska w innej formie), decyzję wydaje się po zajęciu stanowiska przez ten organ. Z przepisu art. 106 § 2 k.p.a. wynika zaś, iż wszczęcie tzw. postępowania uzgodnieniowego następuje na wniosek

organu wydającego decyzję. Przepis art. 106 § 5 k.p.a. stanowi natomiast, że wyrażenie stanowiska przez organ następuje w procesowej formie postanowienia.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, organ współdziałający przedstawia swoje stanowisko w sprawie administracyjnej rozstrzyganej w drodze decyzji, a zatem zakres i przedmiot tego stanowiska są niejako podwójnie ograniczone: po pierwsze - przedmiotem sprawy administracyjnej, po drugie - zakresem właściwości (zadań) organu współdziałającego. Jednocześnie organ współdziałający nie może ingerować w przedłożony do uzgodnienia projekt decyzji i zmieniać jego ustaleń (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 20 stycznia 2009 r., sygn. akt II SA/Bd 770/08, LEX nr 487279).

Prezes UKE wyjaśnia ponadto, iż wydając niniejsze rozstrzygnięcie w sprawie uzgodnienia Projektu decyzji, opierał się zarówno na stanie faktycznym ustalonym przez Organ w przedstawionym w Projekcie decyzji, jak też na własnych ustaleniach. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie sądowym (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 października 2006 r., sygn. akt II OSK 1203/05, LEX nr 289289) *„Postępowanie przed organem współdziałającym ma wyłącznie charakter pomocniczy w sprawie załatwianej w formie decyzji administracyjnej przez inny organ. W takiej zaś sytuacji stanowisko organu współdziałającego może być oparte na stanie faktycznym i prawnym ustalonym przez organ wydający decyzję (...)”*. W niniejszej sprawie Prezes UKE wziął również pod uwagę stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego, zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 czerwca 2009 r. (sygn. akt II OSK 908/08, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w którym Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że *„(...) argumentacja, iż postępowanie ma charakter uzgodnieniowy (pomocniczy) oraz że stanowisko organu współdziałającego może być oparte na stanie faktycznym i prawnym ustalonym przez organ wydający decyzję jest zasadne, ale tylko w stosunku do samego procesu decyzyjnego organu współdziałającego, zajmującego stanowisko w sprawie poprzez wyrażenie opinii lub zgody albo wyrażenie stanowiska w innej formie”*. W dalszej części uzasadnienia powyższego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny podniósł natomiast, iż *„Prawidłowym jest tym samym stanowisko Sądu pierwszej instancji, że postępowanie, o którym mowa w art. 106 k.p.a., mimo że jest tzw. postępowaniem wpadkowym, toczy się według ogólnych przepisów postępowania. Treść art. 106 § 4 k.p.a. stanowi potwierdzenie tej argumentacji, bowiem wskazuje wprost, że organ uzgadniający nie jest zwolniony z przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym dla wydania orzeczenia wymaganego od tegoż organu. Tak więc, skoro postępowanie uzgadniające, co trafnie w tym zakresie też wywodzi organ wnoszący kasację, jest częścią postępowania głównego, mają do tegoż postępowania zastosowanie także przepisy art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a., jak również art. 10 k.p.a., gwarantujące czynny udział strony w każdym stadium postępowania, w tym także w postępowaniu opiniującym (por. wyrok NSA z dnia 30 grudnia 1999 r., IV SA 1695/97, LEX nr 45131). Konsekwencją tegoż jest jednak i to, że każdy organ administracji na każdym etapie prowadzonego postępowania jest zobligowany do czuwania nad tym, czy w prowadzonym postępowaniu biorą udział wszystkie podmioty wywodzące swe uprawnienia z art. 28 k.p.a., czy też z treści norm regulujących udział stron w danym postępowaniu w sposób odrębny.*

Mając na uwadze powyższe, wskazać zatem należy, że rolą Prezesa UKE było zbadanie przedstawionego przez Starostę projektu rozstrzygnięcia pod względem jego zgodności z przepisami prawa materialnego z zakresu telekomunikacji. W tym celu Prezes UKE wziął pod uwagę stan faktyczny ustalony przez Starostę w Projekcie decyzji jak również oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w toku przedmiotowego postępowania uzgodnieniowego.

Po analizie przedstawionego do uzgodnienia Projektu decyzji, a także materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, Prezes UKE stwierdził, że zakresem uzgodnienia w niniejszej sprawie objęty jest projekt rozstrzygnięcia Starosty w sprawie dotyczącej Wniosku z dnia 6 września 2022 r. o wydanie decyzji ograniczającej sposób korzystania z Nieruchomości, w celu realizacji inwestycji polegającej na budowie na Nieruchomości stacji bazowej telefonii komórkowej PLAY nr WAD7112A, zwanej dalej także „stacją bazową”, składającej się z: 3 antenowych konstrukcji wsporczych (AKW1, AKW2 i AKW3), 6 anten sektorowych, 3 anten radioliniowych, urządzeń sterujących i nadawczo-odbiorczych, wsporników i elementów montażowych oraz instalacji zasilającej urządzenia stacji bazowej, zgodnie z rysunkiem pn. „Konfiguracja anten i urządzeń” oraz załącznikiem mapowym pn. „Plan sytuacyjny”, stanowiącymi załączniki nr 1 i 2 do Projektu decyzji.

Z przepisu art. 124 ust. 1b u.g.n. wynika, że Prezes UKE uzgadnia decyzję w sprawie zezwolenia, o którym mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n., w zakresie urządzeń łączności publicznej. Biorąc pod uwagę opisany wyżej przedmiot inwestycji, należy wyjaśnić zatem, czy umieszczenie na Nieruchomości stacji bazowej mieści się w zakresie urządzeń łączności publicznej, a konkretnie, czy stanowi umieszczenie na nieruchomości obiektu lub urządzenia infrastruktury telekomunikacyjnej, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. Wskazać należy, że ustawa z dnia 7 maja 2010 r. nie zawiera definicji pojęcia „obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej”. Ustalenia, co jest przedmiotem umieszczenia na Nieruchomości, należy dokonać w oparciu o rozumienie użytych przez ustawodawcę pojęć, przede wszystkim w świetle obowiązujących przepisów prawa.

W świetle art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., ilekroć w ustawie są używane określenia zdefiniowane w Pt, określenia te należy rozumieć w znaczeniu tam przyjętym. Zgodnie z art. 2 pkt 8 Pt, infrastruktura telekomunikacyjna to „urządzenia telekomunikacyjne, oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, oraz w szczególności linie, kanalizacje kablowe, słupy, wieże, maszty, kable, przewody oraz osprzęt, wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji”.

Z powyższego wynika zatem, że w skład infrastruktury telekomunikacyjnej wchodzić będą zarówno urządzenia telekomunikacyjne oraz osprzęt, jak też inne elementy wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji (np. antenowe konstrukcje wsporcze) wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji, których katalog ma charakter otwarty, na co wskazuje użyte przez Ustawodawcę sformułowanie „w szczególności”.

Zgodnie z przepisem art. 2 pkt 46 Pt urządzenie telekomunikacyjne, to urządzenie elektryczne lub elektroniczne przeznaczone do zapewnienia telekomunikacji. Stosownie natomiast do przepisu art. 2 pkt 45 Pt urządzenie radiowe to urządzenie telekomunikacyjne, które celowo emituje lub odbiera fale radiowe na potrzeby radiokomunikacji lub radiolokacji, lub urządzenie telekomunikacyjne, które musi zostać uzupełnione o dodatkowy element, aby mogło celowo emitować lub odbierać fale radiowe na potrzeby radiokomunikacji lub radiolokacji.

W przedmiotowej sprawie urządzeniami radiowymi są anteny sektorowe i radioliniowe mocowane na antenowych konstrukcjach wsporczych, które wraz z urządzeniami nadawczo-odbiorczymi i sterującymi umożliwiają emisję i odbiór wiązki promieniowania elektromagnetycznego, przenoszącego kanałem radiowym informację na odległość.

Ponadto, dla potrzeb niniejszego postępowania, Prezes UKE dokonał wykładni pozostałych pojęć nieposiadających definicji ani w ustawie z dnia 7 maja 2010 r., ani w Pt, posilając się innymi przepisami prawa powszechnie obowiązującego z dziedziny telekomunikacji, tj. regulacjami rozporządzenia Ministra Cyfryzacji z dnia 26 maja 2023 r. w sprawie

warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie (Dz. U. z 2023 r. poz. 1040), zwanego dalej „Rozporządzeniem”.

Zgodnie z § 2 pkt 1) Rozporządzenia antenowa konstrukcja wsporcza to konstrukcja wsporcza anten, urządzeń radiowych i instalacji radiokomunikacyjnych, a także związanego z nimi osprzętu i urządzeń zasilających, wolno stojąca albo posadowiona na istniejącym obiekcie budowlanym.

W przedmiotowej sprawie antenowymi konstrukcjami wsporczymi są trzy konstrukcje wsporcze anten sektorowych, oznaczone na załączniku do Projektu decyzji pn. „Konfiguracja anten i urządzeń” jako: AKW1, AKW2 i AKW3, posadowione na dachu Budynku.

W § 2 pkt 17 Rozporządzenia została zawarta natomiast definicja telekomunikacyjnego obiektu budowlanego, w myśl której telekomunikacyjny obiekt budowlany stanowi telekomunikacyjną linię kablową, kanalizację kablową, antenowe konstrukcje wsporcze, kontenery telekomunikacyjne, podbudowę słupową dla telekomunikacyjnych linii kablowych, szafy i słupki telekomunikacyjne.

Mając na uwadze powyższe przepisy prawa, Prezes UKE wskazuje, że antenowa konstrukcja wsporcza, posadowiona na istniejącym obiekcie budowlanym, mieści się w pojęciu telekomunikacyjnego obiektu budowlanego.

Definiując pojęcie „osprzętu”, zauważyć należy, że nie oznacza ono jednolitej kategorii rzeczy. W literaturze przedmiotu podnosi się, iż *„Pojęcie osprzętu występuje w różnych dziedzinach techniki dla oznaczenia rzeczy ruchomych, które z reguły są wykorzystywane w połączeniu z samodzielnymi urządzeniami lub instalacjami, i tylko w połączeniu z tymi urządzeniami i instalacjami pełnią swe funkcje użytkowe”* (tak: St. Piątek, Komentarz do Prawa telekomunikacyjnego, C.H. Beck, Warszawa 2013, str. 44).

Osprzęt należy więc traktować jako wyposażenie pomocnicze przeznaczone do mocowania, łączenia oraz ochrony instalacji, który nie wymaga uzyskiwania dodatkowych zezwoleń. W przedmiotowej sprawie osprzęt stanowią będącymi wsporniki i elementy montażowe.

Instalacja zasilająca stację bazową w energię elektryczną zapewnia jej funkcjonowanie zgodnie z przeznaczeniem. Bez instalacji zasilającej stacja bazowa nie spełniałaby swojej podstawowej funkcji technicznej, tj. emisji i odbierania fal radiowych, a co za tym idzie również użytkowej, tj. świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

Biorąc pod uwagę opisany powyżej przedmiot inwestycji Wnioskodawcy, a także wymienione przepisy prawa, Prezes UKE ustalił, że umieszczenie na Nieruchomości stacji bazowej telefonii komórkowej PLAY nr WAD7112A, składającej się z: 3 antenowych konstrukcji wsporczych pod anteny sektorowe i radioliniowe, 6 anten sektorowych, 3 anten radioliniowych, urządzeń nadawczo-odbiorczych i sterujących, wraz ze wspornikami i elementami montażowymi oraz instalacją zasilającą urządzenia stacji bazowej, stanowi realizację inwestycji, o której mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., tj. umieszczenie na Nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej.

Z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika ponadto, że podmiotem zobowiązanym do umożliwienia umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej jest właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. W świetle powyższego zauważyć należy, że Nieruchomość objęta niniejszym postępowaniem jest nieruchomością o nieuregulowanym stanie prawnym.

Wyjaśnić należy, że pojęcie „nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym”, zgodnie z art. 113 ust. 6 u.g.n., oznacza nieruchomość, dla której ze względu na brak księgi wieczystej, zbioru dokumentów albo innych dokumentów nie można ustalić osób, którym przysługują do niej prawa rzeczowe. Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 7 u.g.n., przepis art. 113 ust. 6 u.g.n. stosuje się również, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje i nie przeprowadzono lub nie zostało zakończone postępowanie spadkowe.

Prawa rzeczowe są unormowane w Księdze II „Własność i inne prawa rzeczowe” ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r. poz. 1610, z późn. zm.), zwanej dalej „k.c.”. Zalicza się do nich: prawo własności (art. 140 k.c. i nast.), prawo użytkowania wieczystego (art. 232 k.c. i nast.), a także ograniczone prawa rzeczowe, takie jak: użytkowanie, służebność, zastaw, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu oraz hipoteka (art. 244 k.c. i nast.).

Jak wskazuje się w piśmiennictwie, ustawowy termin "nieuregulowany stan prawny" może być odnoszony wyłącznie do prawa własności (vide: P. Czechowski, Komentarz do ustawy o gospodarce nieruchomościami, LEX).

Co do zasady, zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1984) stan prawny nieruchomości ustalany jest na podstawie księgi wieczystej. Nieruchomość objęta niniejszym postępowaniem stanowi, zgodnie z treścią księgi wieczystej nr [REDAKTURA] prowadzonej przez Sąd Rejonowy Wadowicach V Wydział Ksiąg Wieczystych oraz dostępnej poprzez system teleinformatyczny Elektroniczna Księga Wieczysta, współwłasność Spółdzielni Mieszkaniowej w Wadowicach oraz następujących osób fizycznych: [REDAKTURA]

Zgodnie z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie współwłaścicielka Nieruchomości, tj. Maria Stanisława Pietrzak nie żyje i nie zostało po niej przeprowadzone postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku, co potwierdza pismo Sądu z dnia 15 lutego 2024 r. sygn. akt Prez. IC401 79/24I W.

Zatem w omawianej sprawie, nie można ustalić osób, którym przysługują prawa własności do Nieruchomości wynikające z dziedziczenia po zmarłej Marii Stanisławie Pietrzak. W przypadku bowiem śmierci osoby fizycznej, spadkobierca - stosownie do art. 1025 i art. 1027 k.c. może udowodnić swoje prawa wynikające z dziedziczenia (w tym prawo do nieruchomości należącej do masy spadkowej) tylko stwierdzeniem nabycia spadku lub zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia. Tym samym Nieruchomość stanowi nieruchomość o nieuregulowanym stanie prawnym w rozumieniu art. 113 ust. 6 w związku z art. 113 ust. 7 u.g.n.

Podnieść także należy, iż stosownie do art. 124a u.g.n. przepisy art. 124 ust. 1-2 i 4-7, art. 124b oraz art. 125 i art. 126 [u.g.n.] stosuje się odpowiednio do nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Do postępowania w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z tych nieruchomości stosuje się art. 114 ust. 3 i 4, art. 115 ust. 3 i 4 oraz art. 118a ust. 2 i 3 [u.g.n.].

Kolejną kwestią wymagającą ustalenia, jest okoliczność, czy Wnioskodawca jest podmiotem uprawnionym do umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. Zgodnie z treścią art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., prawo umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej przysługuje bowiem operatorom, podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 Pt oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Inwestorem w niniejszej sprawie jest P4. Jak wynika z treści wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod numerem 92, Wnioskodawca jest uprawniony do dostarczania sieci telekomunikacyjnych. Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, że Wnioskodawca posiada status operatora. Zgodnie bowiem z definicją zawartą w art. 2 pkt 27 lit. b Pt, operatorem jest przedsiębiorca telekomunikacyjny uprawniony do dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia usług towarzyszących.

Powyższe oznacza, że Wnioskodawcy przysługuje uprawnienie wynikające z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., a tym samym Inwestor posiadał uprawnienie do złożenia do Starosty, na podstawie art. 124 ust. 1 u.g.n. w związku z art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., Wniosku z dnia 9 listopada 2022 r.

Zauważyć należy, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. ma zastosowanie w przypadku żądania dostępu do nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości.

W przedmiotowej sprawie wskazać należy, że celem umieszczenia stacji bazowej na dachu Budynku jest zapewnienie telekomunikacji użytkownikom sieci P4 znajdującym się w jej zasięgu. Inwestor we Wniosku z dnia 6 września 2022 r. wskazał, że projektowana na Nieruchomości stacja bazowa ma na celu zapewnienie zasięgu, ciągłości i wysokiej jakości sygnału telefonii komórkowej oraz Internetu oferowanego przez P4 swoim użytkownikom w Wadowicach. Oznacza to, że celem tej inwestycji nie jest zapewnienie telekomunikacji w Budynku znajdującym się na Nieruchomości, lecz świadczenie usług telekomunikacyjnych na określonym obszarze obsługiwanych przez stację bazową PLAY nr WAD7112A i stanowiącym tzw. komórkę (ang. *cell*).

Stwierdzić wobec powyższego należy więc, że wskazana przesłanka dotycząca żądania dostępu do nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości, w niniejszej sprawie została spełniona.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 124 ust. 1 u.g.n. ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości następuje z uwagi na to, aby zrealizowany został cel publiczny, który będzie zgodny z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, a w razie jego braku - z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Przy czym w zakresie urządzeń łączności publicznej decyzja może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana.

Odnosząc się w tym miejscu do ustalenia, czy przedmiotowa inwestycja jest inwestycją celu publicznego, Prezes UKE pragnie podnieść, że pojęcie inwestycji celu publicznego definiuje u.p.z.p. Zgodnie bowiem z art. 2 pkt 5 u.p.z.p. przez inwestycję celu publicznego należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne) oraz metropolitalnym (obejmującym obszar

metropolitalny), bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 u.g.n. Stosownie zaś do postanowień art. 6 pkt 1 u.g.n., celami publicznymi w rozumieniu tej ustawy jest wydzielanie gruntów pod drogi publiczne i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji. W myśl natomiast art. 4 pkt 18 u.g.n., przez łączność publiczną należy rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów Pt. Jak wynika zatem z przepisu art. 2 pkt 5 u.p.z.p. w związku z art. 6 pkt 1 u.g.n., inwestycje z zakresu łączności publicznej należy traktować jako realizujące cel publiczny. Przesłanką konieczną do uznania określonej inwestycji za inwestycję celu publicznego jest wykazanie, że planowana inwestycja wiązać się będzie z urzeczywistnieniem potrzeb określonych wspólnot na poziomie gminnym, powiatowym, wojewódzkim lub społeczeństwa całego kraju. Powyższe potwierdza ugruntowane stanowisko sądów administracyjnych. Przykładowo, powołać można uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 kwietnia 2010 r., sygn. akt II OSK 648/09, LEX nr 758967, w którym Sąd wskazał, iż: *„Na pojęcie "inwestycji celu publicznego" składają się dwa elementy, których łączne wystąpienie jest warunkiem koniecznym takiego rodzaju inwestycji. Pierwszy element stanowi określenie przedmiotu inwestycji, jakim jest realizacja celu publicznego wskazanego w art. 6 u.g.n., a drugi element stanowi przypisanie inwestycji znaczenia lokalnego lub ponadlokalnego. Tak więc z treści art. 2 pkt 5 u.p.z.p. wynika, iż warunkiem przyporządkowania inwestycji do wskazanej kategorii jest jej lokalne lub ponadlokalne znaczenie, niezależnie od tego, że winien być to cel, o jakim mowa w art. 6 u.g.n.”*. Warto też powołać uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 czerwca 2009 r., sygn. akt II OSK 878/08, LEX nr 563559, w którym Sąd podniósł, że *„Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym odwołując się do definicji celu publicznego zawartej w u.g.n. opiera się na kryterium przedmiotowym. Decydujące znaczenie ma charakter zamierzenia inwestycyjnego, a więc czy będzie to działanie o zasięgu co najmniej lokalnym w zakresie celów określonych w art. 6 u.g.n. Jednym z takich celów jest wydzielenie gruntów pod objekty i urządzenia łączności publicznej i sygnalizacji”*.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie projektowana na Nieruchomości stacja bazowa zapewni zasięg, ciągłość i wysoką jakość sygnału telefonii komórkowej Wnioskodawcy i tym samym umożliwi świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych (m.in. dostępu do Internetu), użytkownikom znajdującym się w jej zasięgu oraz korzystającym z usług Inwestora.

Prezes UKE ustalił wobec tego, że projektowana przez Wnioskodawcę inwestycja, polegająca na budowie na Nieruchomości stacji bazowej telefonii komórkowej PLAY nr WAD7112A spełnia wymogi inwestycji celu publicznego, gdyż jest to zamierzenie w zakresie łączności publicznej, a także ma znaczenie lokalne, ponieważ jej realizacja zapewni dostęp do usług telekomunikacyjnych użytkownikom znajdującym się w jej zasięgu i korzystającym z usług P4.

Przechodząc do kwestii podniesionej przez Spółdzielnię w Stanowisku z dnia 18 stycznia 2024 r., a dotyczącej negatywnego wpływu przedmiotowej inwestycji P4 na racjonalne korzystanie z Nieruchomości, zmniejszenie wartości Nieruchomości oraz oddziaływanie pola elektromagnetycznego wytwarzanego przez stację bazową na mieszkańców osiedla Pod Skarpą, wyjaśnienia wymaga, że Prezes UKE nie wydaje decyzji w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, a jedynie uzgadnia przedłożony przez starostę projekt (decyzji).

Organ współdziałający przy wydawaniu decyzji jest ograniczony zakresem podejmowanego rozstrzygnięcia, gdyż jego stanowisko powinno odnosić się wyłącznie do rozstrzygnięcia wskazanego w uzgadnianym projekcie decyzji i do poczynionych w nim ustaleń organu prowadzącego postępowanie główne. Jednocześnie, powyższe czynności organu współdziałającego powinny pozostawać w zakresie jego właściwości miejscowej i rzeczowej, gdyż uzgodnienie dotyczy tylko tych aspektów sprawy podlegającej temu uzgodnieniu, które wiążą się z zadaniami organu współdziałającego (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy wyrok z dnia 20 stycznia 2009 r., sygn. akt II SA/Bd 770/08, LEX nr 487279, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wyrok z dnia 18 kwietnia 2007 r., sygn. IV SA/Wa 408/07, LEX nr 338871).

Podkreślenia wymaga, że organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej (art. 19 k.p.a.). Zgodnie zaś z przepisem art. 20 k.p.a. właściwość rzeczową organu administracji publicznej ustala się według przepisów o zakresie jego działania. Regulacja ta odsyła zatem do norm tzw. materialnego prawa administracyjnego. Rolą bowiem takiego organu jest przede wszystkim wykorzystanie jego wiedzy specjalnej w danej dziedzinie. Tak ukształtowana kodeksowo pozycja organu opiniującego stawia go w roli swego rodzaju arbitra, który przy wykorzystaniu swych kompetencji i profesjonalnej wiedzy pomaga organowi głównemu w podjęciu prawidłowej decyzji administracyjnej (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 2296/17, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Uzgadnianie projektu decyzji ograniczone jest zatem przedmiotem sprawy administracyjnej oraz zakresem właściwości (zadań) organu współdziałającego, a tym samym nie może dotyczyć dowolnych kwestii związanych z przedmiotem rozstrzygnięcia, lecz tylko tych aspektów, które wiążą się z zadaniami organu opiniującego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 listopada 1997 r., sygn. akt V SA 2699/96, ONSA 1998, nr 4, poz. 123, w którym przyjęto, że: *„Jeżeli przepis prawa materialnego uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska w formie opinii przez inny organ, to opinia ta nie może dotyczyć dowolnych spraw związanych z przedmiotem rozstrzygnięcia, lecz tylko tych aspektów, które wiążą się z zadaniami organu opiniującego”*).

Wskazać wobec powyższego należy więc, że Prezes UKE uzgadnia projekt decyzji wyłącznie w zakresie urządzeń łączności publicznej (tj. co do zawartych Pt i w ustawie z dnia 7 maja 2010 r. kwestii odnoszących się do infrastruktury telekomunikacyjnej i jej przeznaczenia), natomiast nie jest upoważniony przez przepisy prawa do badania zgodności projektu decyzji we wszystkich aspektach. Powyższą tezę podkreślił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 23 października 2013 r., sygn. akt I SA/Wa 599/13 (LEX nr 1643543), w którym wskazał, że *„Zarzuty skargi wykraczają w dużej części poza zakres sprawy rozstrzyganej przez Prezesa UKE. Organ ten nie wydał przecież decyzji o ograniczeniu korzystania z nieruchomości, a jedynie na podstawie art. 124 ust. 1b u.g.n. uzgadniał projekt decyzji co do kwestii związanych z prawem telekomunikacyjnym. (...) Na podstawie art. 124 ust. 1b u.g.n. w zw. z art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych przedmiotem uzgodnienia dokonywanego przez Prezesa UKE jest wyłącznie dopuszczalność i zasadność ingerencji w prawo własności z punktu widzenia prawa telekomunikacyjnego oraz ustawy o wspieraniu usług i sieci telekomunikacyjnych”*. Odmienne zapatrywanie skutkowałoby swoistą kontrolą merytoryczną decyzji starosty przez organ uzgadniający, w zakresie wykraczającym poza zadania organu uzgadniającego, co stanowiłoby zaprzeczenie wyłączności kontroli merytorycznej decyzji przez organ wyższego rzędu w toku instancji i naruszałoby zasadę ogólną wynikającą z przepisu art. 15 k.p.a.

Prezes UKE podkreśla zatem, że ocena spełnienia przesłanek wskazanych w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., a dotyczących wpływu inwestycji na racjonalne korzystanie z nieruchomości i wartość nieruchomości, jak również kwestia oddziaływania pola elektromagnetycznego wytwarzanego przez stację bazową na ludzi, wykracza poza przedmiot postępowania uzgodnieniowego i właściwość organu współdziałającego, tj. Prezesa UKE.

Przesłanki racjonalnego korzystania z nieruchomości oraz wpływu inwestycji na wartość nieruchomości są przesłankami warunkującymi w ogóle zastosowanie art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., który jest w niniejszej sprawie materialnoprawną podstawą wydania decyzji w trybie art. 124 ust. 1 u.g.n. Zbadanie obu tych przesłanek pozostaje w kompetencji organu wydającego decyzję ograniczającą sposób korzystania z Nieruchomości, w ramach prowadzonego w tej sprawie postępowania głównego, tj. Starosty.

Prezes UKE zauważa jednocześnie, że w aktach przedmiotowej sprawy znajduje się „Analiza występowania obszaru pól E-M o poziomach mocy większych lub równych wartościom określonym w Rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 17 grudnia 2019 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku (Dz. U. 2019, poz. 2448)”, zwanego dalej „Rozporządzeniem Ministra Zdrowia”, z którego wynika, że na podstawie obliczeń stwierdzono, że pola elektromagnetyczne o wartościach gęstości mocy większych/równych zróżnicowanym wartościom określonym w Rozporządzeniu Ministra Zdrowia, a pochodzące od anten sektorowych, wystąpią wyłącznie w miejscach niedostępnych dla ludzi (zgodnie z ww. Rozporządzeniem Ministra Zdrowia). We wnioskach i zaleceniach ww. analizy stwierdzono także, że projektowana stacja bazowa nie będzie uciążliwa dla środowiska i ludzi oraz będzie spełniać wymagania określone w Rozporządzeniu Ministra Zdrowia, a także że w opracowaniu wykazano, że projektowana inwestycja nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ludzi ani mienia, pogorszenia warunków zdrowotno-sanitarnych oraz nie wprowadzi, nie utrwali i nie zwiększy ograniczeń ani uciążliwości dla terenów sąsiednich.

Reasumując, podnieść należy, że Prezes UKE nie wydaje decyzji w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, a jedynie uzgadnia przedłożony przez starostę projekt decyzji w ściśle określonym zakresie, tj. w zakresie urządzeń łączności publicznej. Prezes UKE dokonał w zakresie swojej właściwości rzeczowej szczegółowej analizy spełnienia w przedmiotowej sprawie przesłanek podmiotowych i przedmiotowych, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UKE uznał Projekt decyzji, w zakresie urządzeń łączności publicznej, za odpowiadający prawu i orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

Niniejsze postanowienie strona może zaskarżyć w drodze wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, skierowanego do Prezesa UKE w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia (art. 106 § 5 w związku z art. 127 § 3, art. 141 § 2, art. 144 k.p.a. oraz art. 206 ust. 1 Pt), albo wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie bez skorzystania z prawa zwrócenia się do Prezesa UKE z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wnosi się za pośrednictwem Prezesa UKE w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia postanowienia, na podstawie art. 3 § 2 pkt 2, art. 13 § 2, art. 50 § 1, art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, z późn. zm., zwanej dalej „Ppsa”).

Od skargi na niniejsze postanowienie, wszczynającej postępowanie przed sądem administracyjnym, pobiera się wpis stały w wysokości 100 zł, na podstawie § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r. poz. 535) w związku z art. 230 Ppsa.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie prawa pomocy stosownie do przepisów Działu V Rozdział 3 Ppsa.

z up. Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej
Dyrektor Departamentu
Techniki

Tomasz Karamon

Otrzymują:

Strony według rozdzielnika znajdującego się w aktach sprawy.

Do wiadomości:

Starosta Wadowicki
ul. Batorego 2
34-100 Wadowice